

ZELENI
BRĚGI
ZELINE

Kmična strana meseca

38. RECITAL SUVREMENOGA
KAJKAVSKOG PJESNIŠTVA
“**DRAGUTIN DOMJANIĆ**”
- SV. IVAN ZELINA 2019.

Priredio
dr. sc. Ivo Kalinski

Sveti Ivan Zelina,
svibanj 2019.

Mala biblioteka
»Dragutin Domjanić«
knjiga 95.

Nakladnik
Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika
Dubravko Sušec

Urednik
Dr. sc. Ivo Kalinski

Naslov zbirke
prema naslovu pjesme Biserke Marečić

Likovni urednik
Danko Merin

Grafička priprema
Danko Merin

Tisak i uvez
Tiskara Zelina d.d., Sv. Ivan Zelina

Tiskano u 400 primjeraka

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001029431.

ISBN: 978-953-6540-82-2

Kmična strana meseca

Na natječaj 38. Recitala suvremenoga kajkavskog pjesništva „Dragutin Domjanić“ – Sv. Ivan Zelina 2019. odazvalo se 111 autora s 451 pjesmom. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu dr. sc. Ivo Kalinski (predsjednik), dr. sc. Božica Pažur i Štefica Kamenarić-Filipović, dr. med., odabralo je 66 pjesama za objavu u ovoj zbirci.

Pjesme su poredane abecednim slijedom autorica/autora.

Kazalo

Predgovor

Ivo Kalinski:

Kmična strana meseca 11

Furt nekaj škripi

VESNA ANDREJIĆ MIŠKOVIĆ, Sibinj

Zagorje v staračkom joku 15

ŽELJKO BAJZA, Zagreb

Obična popevka 16

ANKICA BISTROVIĆ, Koprivnica

Došla i otišla 17

NIKOLA BOLŠEC, Novi Marof

Otoki 18

BOŽICA BRKAN, Zagreb

Kak ne razmem 19

JASMINA BUREK, Oroslavje

Cugi nijeme voziju 21

VIŠNJICA DANANIĆ, Sv. Ivan Zelina

Dežđa bou 22

VIŠNJICA DANANIĆ, Sv. Ivan Zelina

Furt nekaj škripi 23

MILAN FRČKO, Koprivnica

Starina 24

ŽELJKO FUNDA, Varaždin

Podari mi morja mir 25

ŽELJKO FUNDA, Varaždin

Daj da kak on kaj ljubi živim 26

IVAN GAĆINA, Zadar

Eksplोजija norosti 27

GORAN GATALICA, Zagreb

Hižice vu vesmiru 28

VERA GRGAC, Novaki Bistranski	
Fašejnski svati	29
VINKO HASNEK, Glavnica Donja	
Zreči!	30
VINKO HASNEK, Glavnica Donja	
Da mi tebe nije	31

Stabat mater

MARIJA HEGEDUŠIĆ, Hlebine	
Prodaje se...	35
MARIJA HLEBEC, Krapina	
Valcer pri brezi	36
ALEKSANDAR HORVAT, Ludbreg	
Raskorak	38
NADA JAČMENICA, Sveti Kriz Začretje	
Duha življejnja	39
ANA JAKOPANEC, Koprivnica	
Čkomina hmiranja	41
VESNA JANKOVIĆ, Čakovec	
Jesem i nesem	43
ZORAN KELAVA, Petrovsko	
Bu bu se bu	44
MAGDALENA KOLAR ĐUDAJEK, Zagreb	
Izgubljeno	45
DRAŽEN KOS, Velika Gorica	
Ja sem	46
STJEPAN KOVAČEC, Zagreb	
Oblok	47
ZVONKO KUDELIC, Zagreb	
More	48
IVAN KUTNJAK, Lopatinec	
Duga tepla noć	49

IVAN KUTNJAK, Lopatinec	
Stabat mater	50
ĐURĐA LOVRENČIĆ, Sveti Križ Začretje	
Nieme trubiente	51
ĐURĐA LOVRENČIĆ, Sveti Križ Začretje	
Biele herje drota	52
ŠTEFANIJA LUDVIG, Dubravica	
Misli na pašu	53

Gda cajt još neje

ZDENKA MALTAR, Novi Marof	
Gospon Želimir se spomina z mački	56
ZDENKA MALTAR, Novi Marof	
Poveda o leukornu	57
ZDENKA MALTAR, Novi Marof	
Rieči za kmicu	58
BISERKA MAREČIĆ, Kašina	
Za-Je-se-njile mi se	59
BISERKA MAREČIĆ, Kašina	
Kmična strana meseca	61
JASMINKA MESARIĆ, Zagreb	
Gda reči zgineju	62
ŽELIMIR NOVAK, Dugo Selo	
Listje v jeseni	63
MILIVOJ PAŠIČEK, Zagreb	
Gda cajt još neje	65
MILIVOJ PAŠIČEK, Zagreb	
Rad bi, oh kak rad bi	67
DENIS I ANITA PERIČIĆ, Varaždin	
Domovina hmire	68
IVAN PICER, Sigetec	
Senje i lampaš	69

ANKICA PICULEK, Donja Bistra	
Jutarnja meglina	70
LJUBICA PLANTIĆ, Vidovec	
Živleje v par sozi	72
NADA POMPER, Križevci/München	
Trda Zbilja	73
ŽELJKA POSLON, Krapina	
Megla	75
DARKO RAŠKAJ, Lobor	
Moje rouke	76
DARKO RAŠKAJ, Lobor	
Još	77
LJUBICA RIBIĆ, Varaždin	
Ferdamano zavuzlana pesma	78

Riht se zima

TOMISLAV RIBIĆ, Varaždin	
Vertigo I	81
TOMISLAV RIBIĆ, Varaždin	
Vertigo III	82
MIRJANA ROKLICER, Sesvete	
Na lese	83
BRANKA SAKAČ, Zagreb	
Plešeš z menom	84
TEREZA SALAJPAL, Koprivnica	
Meditacija	85
SLAVICA SARKOTIĆ, Lekenik	
Bil si bez imena	86
SLAVICA SARKOTIĆ, Lekenik	
Čez firungu	87
ANDREJA SEDAK-BENČIĆ, Samobor	
Luči se luči	88

ZDENKA SOKALIĆ, Sv. Ivan Zelina	
Graknuti gde ne bi smela	89
ŽELJKO SPORIŠ, Zagreb	
Svetlina spod vrat	90
VLADIMIR ŠENJUG, Poznanovec	
Riht se zima	91
VLADIMIR ŠENJUG, Poznanovec	
Zafučkal je veter med viejem	92
VLADIMIR ŠUK, Oroslavje	
Morfejev orfejum	93
LJILJANA VUGLAČ, Ivanec	
Špage	95
MARIJA VUK, Prelog	
Zdonja je to bilo	96
IVAN GORAN ŽUNAR, Ivanec	
Čavek bez hižnega broaja	98

Predgovor

Kmična strana Meseca

Kad se govori o Recitalu suvremenoga kajkavskog pjesništva, ovaj put slijedom 38., onda se nekako nameće misao da se zapravo radi o nečem vrlo uzvišenom, o nečem što se, htjeli priznati ili ne - odupire standardu. To odupiranje prema standardu spontano je; unutar kajkavštine naših kajkavskih pjesnika i pjesnikinja stvaralačka gesta samo se nastoji ponašati superiorno, ta se stvaralačka gesta nastoji ponašati priornom - kao glavni jezični titular cijelog kajkavskog koda.

Zato se, unatoč svim stvaralačkim prijeporima, kojih dakako ima, lako otkriju ili razotkriju one svima prihvatljive "sočne" pjesničke misli koje nas obuzimaju kao (ispomoćni) lubrikant.

Tematski modeli kajkavskog suvremenog pjesništva prispjeli i ove godine na natječaj kao da hvataju nove sadržaje, ali i ti sadržaji ne samo da hvataju teme nego se počesto opći sociološki koncept, bio narativni, bio duhovni, bio refleksivno-mentalni počesto pripitomljuje rimama.

Možemo se čak pitati: gdje je tu sekularno, gdje je nesekularno? Gdje je tu poruga, gdje ironija, gdje je poetska narativna priča, gdje je nevina emocija, gdje je ozbiljno iščitavanje!

Gdje je tu, u svemu tome, poetski *Raskorak* (kako se pita u vrlo dobroj pjesmi Aleksandar Novak), gdje je tu *Čkomina hmiranja* (kako se pita Ana Jakopanec), gdje je tu intimna turbulencija (kako je u pjesmi *Za-Je-se-njile mi se* pjesnikinje Biserke Marečić; s refleksijom na Jesenjina) ili intimni, osobni žrvanj jer *nigduo nemre zbeći kaj ga čaka* iste autorice u *Kmičnoj strani meseca*.

Emocionalni estetizam u mnogim pjesmama nudi nam bezizlaznu rascijepljenost - *Ja sem kakti stari cucek, Kaj zavezan zmirom reži, Pobegem mi život celi, V susedovoj grabi leži* (kako je npr. u pjesmi *Ja sem Dražena Kosa*) ili u pjesmi Jasmine Mesarić *Gda reči zgineju*, koja nam nudi tragičan "strah" od zaborava: *Mi sme već zdavnja zginuli, gda došla je kmica na naša okna, a luč vu sercu vre douge ne guri*. Dakle - ipak ostaje usamljenost! Radilo se ili o autorovom ili čitateljevom doživljaju, što dakako nikad nije isto, no ako već i nije isto možemo nadati se da će se barem obostrane metafore sljubiti.

Osim već "poznatih" tematskih blokova, kojih je ponajviše, ima i onakvih, neobičnih u kojima su verbalni poetski tematski "napadaji" također neobični, inače rijetki, u kojima se pritajena čovjekova tjeskoba spašava animalnim svijetom, kako je pjesmi *Gospon Želimir se spomina z mački*, pjesnikinje Zdenke Maltar. Tu više nema nekakve zamišljene, fikcionalne osobne replike, čak nema ni reminiscencije, nego se stvarnosni minijturni isječak daje npr. opisom mačaka i njihova prijatelja - čovjeka. U svakom slučaju ovo bi predmetnotematsko štivo, ne samo fragmentarno, bilo čini se vrlo blizu vrlo zanimljivom novom žanru.

Uglavnom, može se reći da se kajkavski leksik, onaj organski i onaj stilizirani, u naših suvremenih kajkavskih pjesnika/pjesnikinja upotrebljava jednako uspješno. Što se toga tiče, tako je i u odabranim pjesmama s ovogodišnjeg natječaja, kad su afektivni i efektivni dijelovi, pokadšto jednostavni, pokadšto manje ili više složeni.

Ivo Kalinski

Furt nekaj škripi

VESNA ANDREJIĆ MIŠKOVIĆ

Sibinj

Zagorje v staračkom joku

*V*rano pramaletje
Kad zdena reka
dobi na širini
I kad bujice nagrnu
primaju se za njezine obale,
izdužiju se plamički
vuličnih lampi
uzduž njezinih sena
(ne znam kako je obris).
Onda srce veselo zatreperi
z mladosti
tek promenjenih struna
vremenske violine.
I slika postane vekša,
uokvire se senke stablov
vu tirkizne
nijanse uspomen.
Na nebu se prelomi blesak,
detinstvo
spliva z pličaka,
nasmehne se
prolaznici kroz vreme
koju Zagorje vleče za rukav
a ona tek sad svača
da neje trebalo
tolko let prejti
da postane svesna
da zavičaj svoj neizmerno ljubi
i vu staračkom joku nosi.

ŽELJKO BAJZA

Zagreb

Obična popevka

*N*ekteri mi govoriju, ne si, da napišem pesmu ob
običnim stvarima.
Saki bi človek ob svomu življenju trebal napisati pesmu.
Da, točne je, imam svoju četkicu za brijanje
imam svoju britvicu
imam svoju đezvu i plin sam upalil na šporetu da skuham
kavu
imam svoju fontebasso fine porcelain šalicu za kavu
narezal sam nekolike šnit parizera i sira
i spremljem se na froštik
pevušim vuz radio,
z vremena na vreme imam i dušu.
Šuma je bezgrešna
ispričavljem se kaj sam posekel drevo da bi napravil stolec
vljuljkan udmaram se.
Pomiril sem se ze dečjim strahima i zanosima
znači da sam sigurne star.
Ove morti nije divot pesma, ali ipak sam imel radost
pisanja
bil sem stvaralec.

ANKICA BISTROVIĆ

Koprivnica

Došla i otišla

*P*red kraj ljeta
kraj gredic cvjetja
šepurila se
nekva čudnovata ljubaf.

Kak vihor doletela,
fletno otprnola
bez da je jeno rieč zgovorila.
Vu prvoj jesenskoj megli
se zgubila.
Zanavek.
Kak da nigdor tu ni bila.

Ostola je samo zdropana kiklja
i kmica koju nijedna zvezda
ni štela osvetliti.

NIKOLA BOLŠEC

Novi Marof

Otoki

(Morje se skrilo za solnce)

*B*ožeg dragi je zdavna
srditost z svojega lica slekel
v zelenoj se nevinosti pokazal
- bregi kak deca vu vodi stojiju:
Ajčimo spokojni
pod senom otoka hrastja i bukvi
- zmislím se v snu grojzdja z dna morja.
I paruni smo bez brodog,
v daču smo bez krivnje ili zasluge
ruke i oči dobili.
I z kravu i konjem
kokošima i pajcekom
čmelama i skakavcima
paprikom i paradajzom
krastavcima i tikvama
šipkom i maslačkom
motikama i sekirama
traktorom i čekičem
z frezom i beciklima
- čez samo serdce -
celi je narod
stupil v Savez.

BOŽICA BRKAN

Zagreb

Kak ne razmem

kak ne razmem
reči nemrem reči
a nemrem je ni pregutnuti
ne razmem kak ne razmem

ne razmem nikak ne razmem
kej mi je to kej sem celi život čitala i načitala
celi život pisala i napisavala
ne do reči (lepo su složene kej bi to)
ne to kej ne bi znala kej očuju povedati
i moderne i arhaične i prepisane i vulične i zmišlene i
kojekej takvoga
reči kej reči
al tak kak su složene valda sem bedasta
morti to i ne za čitajne
al kej bum gda je solar rekel i ja se toga držim da
nemrem o nečemu govoriti če nemam iskustvo čitanja

al ne razmem ja ni kritiku kej je (ak već je) napisana o
tomu
bog mi je svedok
čitam valda se po trejti i po četrti put i kuliko god treba
jel fali jel veli da ne vala niš
kej da je speval još jen tekstuš pak o ničem
da ne znam v koje je stranke bome ne bi znala jel se
vlasti miti jel ju špota
da ne znam kak su mu dali tri-četiri nagrade
i još penz i vencov kej da je bog mi gre oprosti
vmrl

a z tem se je zgovarjal gda je okoli fektal kej kakov
siromak
ne velim reči kej je naslagal jenu do druge (i kej bi reči
puno je to i čistom lepe reči)
tak su lepe da bi si najrajše saku mam doma zela da ju v
svoju pesmu denem
ni ne vsudim se bome ni tintoblajku zeti ni laptop
raspreti
idem još jemput prečitati pak mi se bu morti presvetilo
kej pesnik oče povedati
kej kritičar oče povedati
v koji kaslin oče pesmu deti
gdagda si mislim kak to mora biti nekakov test za nas
kej drugo
da se neko zmed nas kej nam je na svetu največ do
poezije stalo
lepo javi i pove kak niš ne razme kej je te pesnik štel
povedati
al de bi vraga
si bi mu mam primetnuli kak je bedak kak v takve i
tulike lepote more niš ne razmeti
najmejne te novi stil te novi jezik te novi kej mu smisao
veli

JASMINA BUREK

Oroslavje

Cugi nijeme voziju

*V*žepe te denem
Kam gda da prejdem
Da ž menu hodiš

Negda
Negda v življenju tak ti to prejde
I nemreš si pomoči
Tak je žmehke
I cugi same voziju
Nišči te ne pita poke ideš
Ni kaj iščeš
Same voziju...
I ti skup ž njimi nijeme, f tišine

Tu dum, tu dum
Čujem kotače kak se okrečeju
Tu dum, tu dum
Čujem kak zijti mi ne daju.

VIŠNJICA DANANIĆ

Sveti Ivan Zelina

Dežda bou

*S*ounce je denes pokazale svoj prvi osmeh
srameči, skriti pod žureči oblakov.
Tiči su otprhali z jablana krej hiže
i kreščiju pod zrakam sramečega sounca,
niske letiju.

Dežda bou.

Mrmlice pospravljaju ostanjke z stola,
žuriju se i rojiju.

Koulike ih je?

Dežda bou.

Vrbe se štimaju z prvemi cvieti, dišiju.
Dišeče jutre kak za koga,
meni smrdeče na pliesen i vužganu travu.

Dežda bou,

I si mislim.

Na kloupčicu od oblouka maček je skočil
i on se pod krof pospravla,
vhmiva se i moukruga gosta najavliva.
Veter se napuhava, taranjče z šalapourkami,
am bou i otprte oblouke porazbijal!
Cucki po selu hodiju prousti
kak muhe bez glave!

Koulika halabuka
oko dežda!?

VIŠNJICA DANANIĆ

Sveti Ivan Zelina

Furt nekaj škripi

*P*od podrtu postelu
pod spodnjaču bielu
pod vajnkušem mefkim
pod poplunem žmefkim
furt nekaj škripi.

V oblouku otprenom
v tieglinu zdroblenom
v cvietu dišečem
v kušlecu čkomečem
furt nekaj škripi.

Med ognem žarečim
med nogam gorečim
med tminom zgubečom
med mesečinom svetlečom
furt nekaj škripi.

V svetlosti pogoubleno
v oprave tvoje poroubleno
v topline serca zapreto
v lasemi mojim z tvojima spleto
naj škripi!

MILAN FRČKO

Koprivnica

Starina

*P*od strehom trepče pavočinje.
Propuh z petama struže po kleti.
Mesto mošta stače se čkomina.
Spod brajdi se puši rosa kak tamjan.
Jutro je.
Po spotrtim oblokima plazi megla.
„Jezušek moj“ - nešče moli.

ŽELJKO FUNDA

Varaždin

Podari mi morja mir

*G*ospone, podari mi morja mir,
on kaj je plav od postojanosti
zviška, kaj žvergolji do radosti,
al potihó, čija pesma je zvir

čverste vere da, če je dobro, tak
biti ima, a če ne, da je hec
le to suh. V življenju drugi kec
mi ne treba. Miren, ja morem vsikak

ščuleti, zpokoj zvati kot kokot
zorju. Znam, ona bu došla sama
i prez mega ščulenja. Nu, prava,

sjaja puna, k'e istina je rod,
kaj je vseh zagerljajov mama,
prez mira je plešiva pava.

ŽELJKO FUNDA

Varaždin

Daj da kak on kaj ljubi živim

*G*ospone, daj da kak on kaj ljubi
ja živim, da obstojim ljubečki,
al ne kak jen od loterskeh dečki,
štenja slug. Moj ideal su dubi

terdokorni, vse biljke, oni kaj
obstoje več dajuči neg za se
jemajuči. Me reči da glase
se kot ozon ja bi štel, da nikaj

nedobrog ne stvoriju nego da
vsakom ja v jadra ztiha pušeju
da se zmir rađa kak svoje dete.

Je, tak, ljubečki, gli tak se hoda
istinski, gli tak se gasi žeju
za rajom, tak se milina plete.

IVAN GAČINA

Zadar

Eksplozija norosti

Zbledeli glasi
zaranjaju v pustinjsko korenje
nad zgužvanim svitanjem
vužgane zore.
Zameglene rečenice
preskačeju ognjene zide,
skrite večne znake
zapisane z farbami fantazije
i z žalosti poštabiljane
v nedosežne visine.
Nad dolinom trpljenja
vremenski lifti
prebijaju međe broja *pi*,
dok putujejo po nemirni šumi
i divljim stezama mučecih želji.
Neodigrani akordi
rastepaju se po skureni
razblaženi svesti,
drščēju z vremenskim žlebima
k vitražima postojanja.
Putnik slobode
preskače kolone uskličnikov
v morju žufkoče
i čeka eksploziju norosti.

GORAN GATALICA

Zagreb

Hižice vu vesmiru

Nikoli Šopu

*H*lepenje se zabavlja glažnatom mesečinom.
Čez glase aeroplana vesmir šepeče
pripoved o hižicama
tere čakaju konec sveta.
Postela je zdena od harcovanja.
Obloki napikavaju deždenu mužiku vetra.
Samina pomika zide komorice.
Lampa greje friški zrak.
Kak da je norost sveta zrušila zvezde
i vmorila juternji lesk svetla.
Vangogovskem svetlu ni za čuti glasa.
Zadušile su nas apšisane farbe
domaćih gartlica.
Zvuhnjena samina
pleza čez spametni telefon.
Vse je nekak dalko.
Naše predrage hižice čakaju
konec sveta.

VERA GRGAC

Novaki Bistranski

Fašejnski svati

*F*rebica biela i črni pastuh,
svati fašejnski prejk na prejk,
Fašejnek, Pepelnica, klancar, klancarica, moužikaši...
„Ideju svati, svati ideju poglej kuma...
Joj mene joj koj su s pometi zišli, em je tork,
koj su ponoreli, duoj se pometen v tork ženi?!”

Fašejnski svati pelaju mladiče,
na kuole oni ležiju na strožaku od perušine,
gneteju se,
hižni zakon bomeš,
Fašejnek pela mladejнку k hiže, gospon komeš.

On se štima,
ona na stran male kima kak da je srameča,
kola vleče ju kojn i kobila.

„Kuma moja kam su prešli,
kojni, kola, svati, cajti,
zginuli su kakti tati!”

„Dani dougi – lete kratke,-
jednak sê je,
isti ludi iste lafre,
sê je fuorma – male duha,
same megneš – život prejde moja kuma”.

VINKO HASNEK

Glavnica Donja

Zreči!

*Z*reči strplivu molitvenu jasnoču
dušom srcem vdehnuti reč
dašek ljubavi donesti
jasnoču govorenja
blagem dahem po zemle

I cuzeki pred rudem kaskaju
i telek popleče blaščetu pud nogami

Čerlena lopta na obzorju stoji
pokošene sence ledične diši
Molitel nodi zaraščenu ranu

Vusklađena reč odleprša mladeletešnem
obedu
kak lahorek z blagem dahem po zemle.

VINKO HASNEK

Glavnica Donja

Da mi tebe nije

Žeđen

kak žarka pustinja vu pesku
duša popevke želna
vu dogemi zimskemi cajti
gda vane zdeni veter smica
z svržmi kočil po hižnem zidu
a mi sme bili napeta vuha

Žeđen

sceđen

da mi Tebe nije

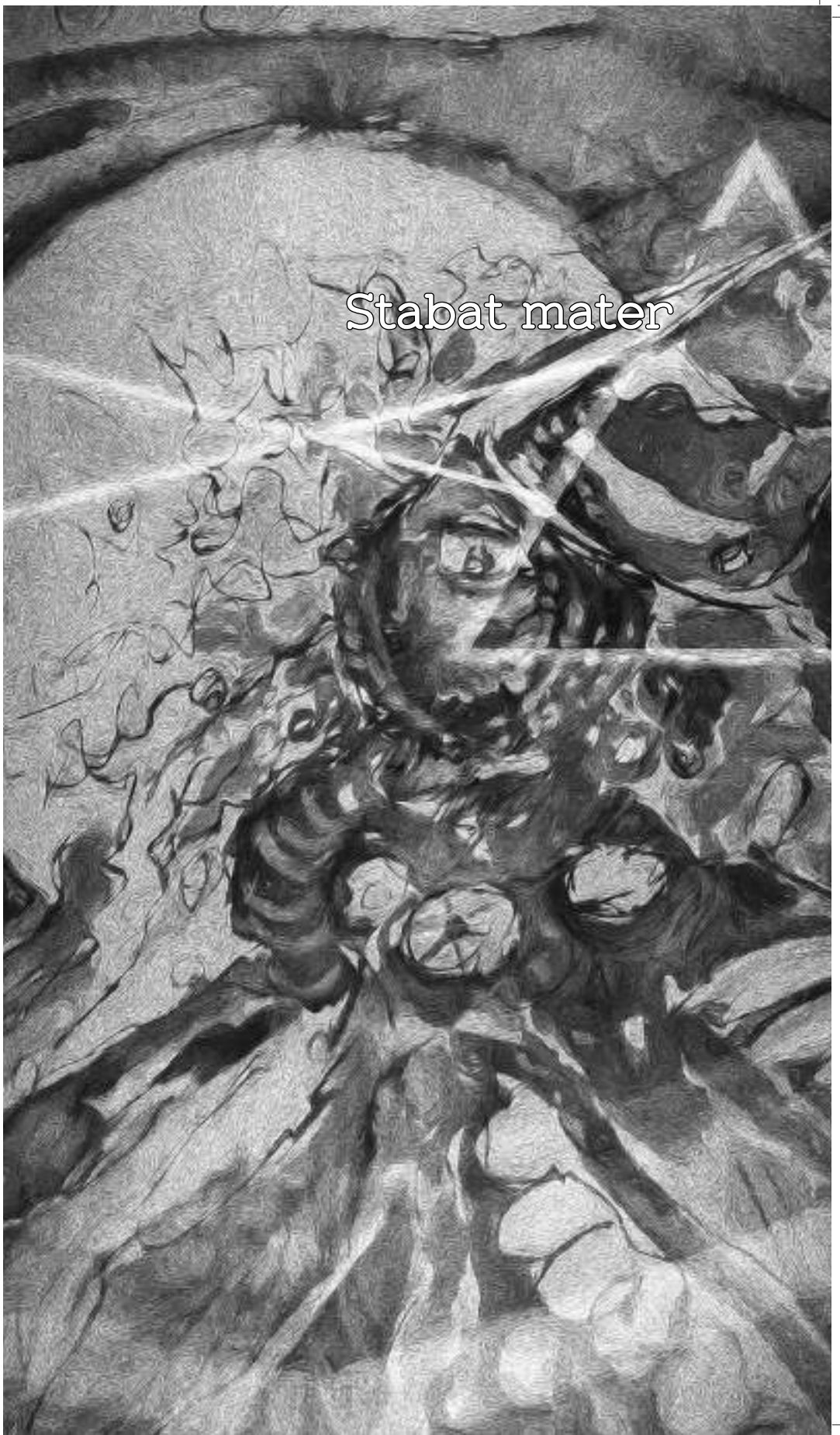
Žeđen

sok grojzda sceđen

da mi Tebe nije

Zdaj nas nove nebe grije
zdaj nas nove nebe grije.

Stabat mater

MARIJA HEGEDUŠIĆ

Hlebine

Prodaje se...

Vu te naši zgradi na voglu, na šest katov
fort se lift napelava gore dole, gore pak dole.
Več mi bormeš došel na živce i jetru.
Luknem čez špijunku i imam kaj za videti.
Naš je sosed z lifta spelal pod roku
nekakvu zbigecanu frajlicu.
Poglenula bi stančič koj se prodaje.
Bormeš ga je pregledavala tri vure.
Valda je imala kaj zanimljivo za videti.

A dok je išla nazaj vu lift...
Bogek moj, minica je bila zgužvana,
punda je bila skosmana i rastepena,
a vusnice više neso bile crlene.
Samo so štikle bile cele.

Bože, kaj se sakaj more videti čez to malo šprlju.
Da ne poveruješ kaj se vidiš.
Oglas „Prodaje se“ više ne stoji na vrati,
a lift se i dale pela gore dole, pa isponova.
Morala bi ja to guste lukati,
nigdar se ne zna kaj se prodaje.

MARIJA HLEBEC

Krapina

Valcer pri brezi

*H*večerku, punu slatke duhe
i teškega spara
gda su vetri se skrili,
moja si duša išče
čkomine, miline
i dropticu mira.

A glih je sveti mir pri moji brezi...

Čez čkominu i vručinu
same jen ftiček klepeče
i liene se ober steze
jen ajngel vlieče!

JezušMarja, im mene gledi!
I na vekivečnost diši!
Velike ma peruti
i hude visoke leti!

(On bu me mogel gore adnesti,
nebum mu žmehka).

Krive si gruntaš
- mi ajngel veli.
Još nie tvoja papiefka na redu,
još tvoj zvuon ne zvani.

Za iti gore još nie ti cajt,
ni z šihta te nečeju još pustiti.
Ajvarof muoraš
skuhati još hnoge
i betegaf male več
moraš si nazlažiti.

Prie nek dabiš biele peruti
i čista se hputiš k nebeski stezi,
još moraš pretepsti hnuoge seje
i valcera adtancati pri svoji brezi.

ALEKSANDAR HORVAT

Ludbreg

Raskorak

*Z*aprto oko
Nad praznom belinom,
Kak rogi vu vreči
Misli se slažu,
Versi se roje,
Rime se važu.

Črne kulise sred labirinta,
Zasušena tinta,
Remenje,
Verige,
Zavozlane brige.
Muza dremle,
Nofte si rašpa,
Kaže mi fige.

Nejde me pesma,
Neče se roditi,
Pod belinu se
Hoče skriti.

Pero sam nazadnje
Del za škrlak,
Odišel v špancir
Na friški zrak,
Pustil sam da me
Veter odnese,
V stihu mi je denes
Nekak
Raskorak.

NADA JAČMENICA

Sveti Križ Začretje

Duha življejnja

*N*egda me zbudi,
saki mi korak sprati,
negda z menu zaspi.
I tak se dogodi
da ju veter dopuhne
staru i spranu,
elji mene poznatu i dragu,
duhu materine ruk i brige
za moje perve korake,
mljiečnu, zelenu, svetokrišku,
onu ruljene kašice
i zlatnoga žutanjka na putru,
podrapanoga sirnoga štruklja i
mehke gibanice,
kipučega ričeta
i zadnje suhe klobasičke...

Nagda me h času odnese
na druge kraje svieta
pak sam nazaj
na samom piclju pariškuga turma,
egipatske piramid,
pod rimskem papinem uoknem,
med amsterdamskemi tuljipani...

A onda življejnje
z najljiepšu duhu svojega deteca
i cveteke h njejnja kitica.

Čez vrijeme,
zmiješal je veter sljike i duhe i ljiete.

Otpiram stari lamar svoje matere
i hdihavljem mir.
Med njejnje rubače
slažem svoje življejnje,
sljike i pesmice.
I moljim Boga da me,
jenoga dana,
nešči hu njih poišče i podehne.

ANA JAKOPANEC

Koprivnica

Čkomina hmiranja

*S*pred hižom se hruška rezasla,
korene gliboko pustila,
zdigla veje prama soncu,
mahala z njimi vu tanecu štrama
zagrlaje svoje darežljivo ponujala
i medičarske slatkarije v jeseni.

Saki pasažer i težak je spot njezine
ambrele, mogel ftekališče pronajti
i dušu si otpočinuti.
Ja sem ju opojeno kibicerala
i divila se toj krasoti.

Onda jeden den docotlali se graditeli
i projektanti, povedali da jim smeta,
da svrže električne žice porivava
da korene dela rumeraj okoli
čelični i plastični cevi kaj so
gliboko v zemli rezvrstane.

Prosila sem da ju puste, kričala da
žice zdignu na višejše
da obrnu cevni tok.
Al' me nesu posluhnuli.
Zrušili so je.

Još i denes guštam je videti
kak na istom mestu stoji
počutim blago vancane listja i
poglet svoj nemrem zastaviti
kaj je ne bi iskal v istome smeru
a tamo se prazno.

Toga mi joko zmoči kaj nemre
več raskošni hruškin tanec videti
i kaj nemre čuti
popefku zelenoga *bluesa*,
zastavljeno samo jednosmerno
kleparanje žic.

A doli gliboko vonha na zlo
i nadirjane zamlajeni vod.

Paskalova trstika reskrvarena,
okoli mene cilinče
hmiranje čkomeče.

VESNA JANKOVIĆ

Čakovec

Jesem i nešem

*N*ekak sam jesem
makar mi zgledi da nešem,
al sejeno tu sem de sem
i nebrem biti tam de nešem.

A ti isto z menom jesi
makar bi morti bole bilo da nesi,
jer večput niti ne znam de si,
pak i jesi i nesi,
furt pobegavaš,
pitaj boga de si.

Ma, nečem znati.
Itak bum ostala tu de jesem
denes i zutra, de sem bila i fčera
pa unda nek negda zgledi i da nešem
gda svet se koli mene trančera.

Ja sam jesem.
I sikak i nikak, i kak-tak,
al jesem i unda gda nešem
i gda nečem biti,
i gda nikoga poleg nega,
ja sam jesem.
Vu sakom aspektu.
Prekleta navika.
Gdo zna jeli je bolše da jesem ili da nešem?
Tu.

ZORAN KELAVA

Petrovsko

Bu bu se bu

bu bu se bu
nemremo se odjenput
najpredi riešavamo
proviziju z županom
pod stolom
pak z strankom
rihtamo ugovor
z minitarstva čakamo odgovor
kaptol je obečal blagoslov
no velim ti strpi se
bučnica se peče
sedi počini
bu skoro

MAGDALENA KOLAR ĐUDAJEK

Zagreb

Izgubljeno

*Z*novič na početku
nič nova stara priča
komu lova do krova
šlajser se fura u Jaguaru
buhe tucka na kamenu
veverica ima svoju hustu
ogledalo je drevo pod zaštitom
a na trgu cvete bela hortenzija
kak dama došla iz kazališta
dvorana prazna same miš glode staro drevo
komarec i muha bi na gozbu
na vratima je gusta mreža
same fajter prepredeni
se mu štima i sega ima
topla voda i sauna zakon vredi
ti pod mostom izgubljeni
zutra buš se hmil
a jel buš prek zutra.

DRAŽEN KOS

Velika Gorica

Ja sem

*J*a sem kakti ona lutka
Teru drugi špagum pela,
Ostala mi luknja v srcu
Vsu si ljubaf ti mi zela.

I sad hodim čez tu jesen,
Žutu, mrzlu, kakti duh,
Gde su denes dragi prsti
Slatki, mehki baš kak kruh?

Ja sem kakti stari cucek
Kaj zavezan zmirom reži,
Pobegel mi život celi,
V susedovoj grabi leži.

STJEPAN KOVAČEC

Zagreb

Oblok

*M*alodušnost je sprobala
se pravce.
Tjeskoba se zdavna
preobrnula vu stare znance.
Same su lešinari aktivni.
Radoznalost je prešla
kak stari isušeni potok
i jedva je pratiti negovi
negdašnji tok.
Vrtimo se okoli sebe,
a spot souncem nas tolike ima.
Nigdo se ne zapita
kaj tu zaprav ne štima.
Počinjeme se preobračati
vu spodobe, duhe.
Naguravame se čez
male otškrinuta vrata
same da bi bili člani
tega čudnega jata.
Pod nama zemla, voda,
do kolena blata, jena mlaka
tera je same oblok
vu tu zemlu, zemlena vrata.

ZVONKO KUDELIC

Zlatar

More

cvrčki cvrčiju
matere za decu bežiju
po grbave bele ceste auti letiju
v daljine brodiči
na roštilju ražnjiči
susedi Slovenci kuhaju Kranjske kobase

sušiju se mokri
močiju se suhi
zgoreli se mažeju
bieli se pečeju

a jena črljena i od kreme masna baba
gledi kak čez meglu
svojega bieloga muža
kak lovi farbu skroz namazan
na šank naslonjen

IVAN KUTNJAK

Lopatinec

Duga tepla noč

tepla noč a južno
i vu zraku kružno

želva v mraku stekla
noč vu frak je 'blekla

prijel jesem dlaku
z pretiranu kvaku

fati je na škraku
posvit vu oblaku

v dvora je na kaku
noga vu koraku

vuzen vre je maku
oblačno je z rimu

se je dišlo v dimu

IVAN KUTNJAK

Lopatinec

Stabat mater

*L*ampaš več je dogoreval.
Vu verčako čuk popeval.

Tam si stala, tožna mati
Gledajoči proti vrati.

Z dvora zdavna jesu „brati“.
Rahlost tvoju 'dnesli tati.

Černo z praga voda spira,
Čez obloka megla vdira.

I oblaki se žurijo.
Vu grabiščo moški spijo.

Buzdovani, helebarde
Prekrili nam čudne garde.

Kipec tvoj na zidu tuži.
Zakaj nigdo niš' ne kuži!?

ĐURĐA LOVRENČIĆ

Sveti Križ Začretje

Nieme trubiente

*T*rieba najti tu rieč.
Da prepuše vuhe zaštuopane,
Da čes zadušene rolje zruje ljuknju;
Mehka, tečna, skljijska.
Da čez meje zaraščene, žabokrečine nabrekle,
Mile potira kak potuoček pretuljetni.

Trieba najti tu rieč.

A nie do rieči.
Nie do vuha, čuječe,
Nie.

/Kak do serca prepeljati puta?/

Pluot se nagnul.
/Ke ograja uograda dodrena?/
Htiček ponjem huopsa ljehek
Kak da je nuova, živuča hojka.
I slak ga popljieče.
Biele trubiente tuljiju
H rietke plavine.
Zazivljeju. Nečujne.

/Komu tuljiju miljinu svoju?/

ĐURĐA LOVRENČIĆ

Sveti Križ Začretje

Biele herje drota

*P*o druotu herjavu
Pentra se mehok slak.
Kerpa luknje
Dvorišču pustu, onak,

Kak pauk fljeten,
Zacajhane cik-cak.
Met travu raspuščenu
Živuča nit, slak.

Cvetek dani.
H ranju se otpira.
Da se se po svietu zgubi,
On oke met herju drota tira.

ŠTEFANIJA LUDVIG

Dubravica

Misli na pašu

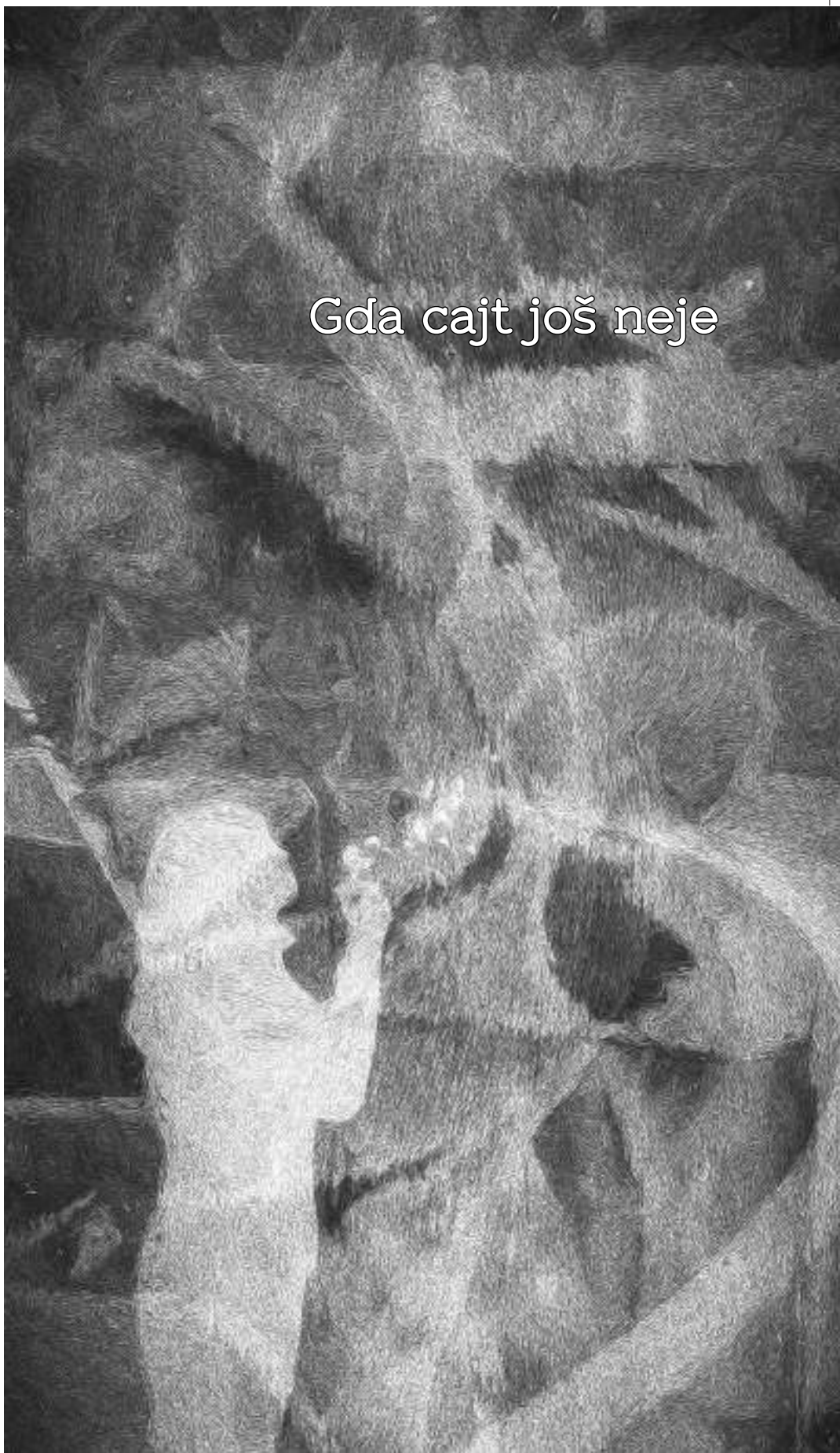
*P*ustila sem misli na pašu
na čistu gluhoču
nek se slabokrvne reči
zroka nasrčeju
nek se izcmizdriju

Nekvu šumi agacije
najdu zdehnuče
nek se svadiju
z ptičekima tancaju

Na najvekše drevo
nek se spentraju
vu krug sveta nek glediju
pofriškane nadahnučem

Pred kmicu
nek se znovič vrneju
dok jih vrbovom fučkom
nuzaj vu možgane prizovem

Gda cajt još neje

ZDENKA MALTAR

Novi Marof

Gospon Želimir se spomina z mački

*G*ospon Želimir, Nikolica i Pikolo
z brega merkaju sviet.
Z jočma on gladi joblake,
beteguje od kričanja svieta.
V trnacu cvetu jabolke.
On rada majnguje z mački na koleni,
linguje jih, z njimi prede i spomina se:
Nikolica, dečko gdje si bio?
Pikolo, dildajčec, cajzleka si lovio.
V juternji se rosi joči macaju,
za gledeti dalečinu, za videti naprej.
Gospon Želimir pozna filozofiju i historiju,
starozavetne knjige i rieči mudre.
Vse je to nič, veli, samor trieba gliboko dihati.
Nikolica i Pikolo su gospocki mački,
z jobloka gledeli tramvaj.
Po varoški parki šetovali na člreni žnjori
z srebernim zvoncom.
I to je nič, vele, samor trieba po trnacu mrnjavkati,
črez mačkove tace presti lehek sien.
Majučko je z briega vse,
varaš v dalečini,
zeleni dien.

ZDENKA MALTAR

Novi Marof

Poveda o leukornu

Čitam v knigi da se nahaja leukorno vu velikih gora.
Ni jeni lovci ne moru njega vloviti.
Samo ga pesem more dovabiti,
presenetiti, snubiti vsega.
Samo se pesmi da.
Gladim paper. Snegek čkomeči.
Čujem mužiku,
v kmici iščem jogenj rieči.
Ak bom igdar tebe zozvala,
počem bom znala da si ti?
Drobim rieči, znikle z drieva,
z nuoči, z sna,
pobegle z ringišpilja, splavale z vode,
pregovorile z komena.
Zviezde se v njimi preslaguju,
pučpuriču trčke i kojni bežiju na pojišče.
Črez me kuričice, mravlji idu,
sejnam, leukorno mi v krilu spi,
človečem joku nevideči,
v pesmu mi diše.

ZDENKA MALTAR

Novi Marof

Rieči za kmicu

*S*prevajaš me.
Stra me čez hostu iti
ar tam spominaju se hrasti, grohoču kak ludi,
v korenje vlieču zagrezle v kmicu.
Stra me čez hostu brez luči.

Sprevajaš me nežno,
vuz rieku, sinokoše, po parki, asfalti,
kre napuščene iže gde tancaju tenje
i denevire se kote v potrti jobloki.
Mučimo, vsakivu svu kmicu zaprti,
zaklejeni vu svem mraku.
Iščemo rieči
tere bi nekaj starinjsko
genule v nami,
tere bi mosnole mesto lučenke
na jobloki.

Čutim, batriveješ me,
rieči zgotane, zaspane dozvati
z pozabe, sna,
stopiti na žerafki poleg serca.
Nek se prestru v luftu biele horugve,
juternje golubice fmite,
za kmicu odgnati, jezik nespoznani,
zamumlani vu temnini,
zaklejeni, sami,
za kmicu restirati,
kmicu med nami.

BISERKA MAREČIĆ

Kašina

Za-Je-se-njile mi se

Sergej Jesenjin - Pismo majci

Jesi l' živa, staričice moja?

Jesem. Jal jesem? Niesem. Jal niesem?
igram šah z biserjem ruose
fbranim na senukuošami jutrejnim...
a... uobzuorje je k zemle prišle...

mesec fmuotan f grajne
mesec fgnieždžen f grajne
kulikuo jošče, do gda...

Od utvare to ti srce zebe.

Nizam čisle ot travi i sejni, ot sebe k sebe,
priek sebe do tebe.
Vužgi svieču f vetru. I predi naj si zažgan
več si zgasel.

Spuonuoreli cigl je zrušil meu bajtu. A gda...
gda kipcu snemeš puozlatu kaj ostane...
prenapuhanoga žapca kreket, črne vrane...

Megla seviseča sevideča nevideča...

*Nemoj budit odsanjane snove,
nek miruje ono čega ne bi:*

Pohabane vrieme kradeš sam sebi.
nezošmirglana gluntava nutrina,
znat glave spreprhavaju uorli i grlice...
kaj bi štel...?

Jal let ftice, jal kuopati f kmice...?

Naviek nečesa ni, a nečesa je preveč...
Za-Je-se-njile mi se...

O Isadora muoja... Ne znam teri labuod
denes (f mene) tanca jal črni jal bieli...

BISERKA MAREČIĆ

Kašina

Kmična strana meseca

*E*ee, zeznuli su te Bibi...

Muorti jesu. A muorti pak i niesu...

Hičena pret huostu živlejna z culetem
vremena za puotni struošek čakaš da se huosta
negdek raspre da muoreš vliesti f nju.

Juoči plavaju črez guščavu iščuč sigurnega puota,
a ti stuojiš i čakaš da se negdek raspre cesta
f serce nepuožnanine. Stuojiš i čakaš...

same stuojiš... i ne vidiš...

ne vidiš kak ti z prnjavuoga culeta curi puotni
struošek vremena.

A muorti im je te i nakana.

Tu ni gps-a, čak ni ni signala. Pa kaj onda čakaš,
čakaš da bu cesta ftrta? Da buš sama f sebe
sprta, zguotuovlena, zaprta? Ma, dej se geni, geni...

nigduo nemre zbeči kaj ga čaka,
zalut penezi zbrojeni.

Matrica se pret juoči lista hiladu već liet
saki den ista... pak ti je sejene kaj se zeme...

Eee, zeznuli su te Bibi...

nikakviev garancij, huosta črna huosta biela...

Se te nikam ne pela.

Mesečina je f kmicu oblečena. Gduo je kuoga
fkanil, gduo je kuoga zeznul... na kuoncu kuonca
gduo te zna.... jerbo...

kmična strana meseca i te sem ja...

JASMINKA MESARIĆ

Zagreb

Gda reči zgineju

*I*dojde den
gda reči nekam zgineju
zgubiju se negde
vu megle
ustaneju viseti vu zraku
i nigdar ih ne povedamo
čvlemo ih gliboke vu sercu
kaj župnik v žepu čisle
i prebirationo ih vu sebe
pretumbavame, a nigdar
ih ne zgovorime
onem terem sme šteli povedati
čkomime kak mule
il zbog straha
ili ni sami ne zname zakaj
i tak zgineju reči
i liepe i grde
zgine vreme i ludi
A mi?
Mi sme vec zdavna zginuli,
gda došla je kmica
na naša okna,
a luč vu sercu
vre douge ne guri.

ŽELIMIR NOVAK

Dugo Selo

Listje v jeseni

*L*istje tak na vrpe počiva
a vrpa šepeče kej da je živa
šuška sobum i mena se
čas je više smeđa
onda skorem zlatna
pak kak i brokatna

Onda ju veter male presloži
raširi i male pretepe
pak najde još i zelene boje
kej kak su i joči tvoje

Zagledel sem se vute vu taj čas
nesem ti još niti čul glas
videl sem samo senu
šušne vu jenomu trenu

Prešla si kak vuz mene, blizu
i tak mi je najenput vruče postale
tak su tople okoli mene
se boje jesenjega listja
kej da su kikle tere si nosila
a jesen ji je tak lepe pofarbala
bleščiju na tebe kej kak da su zlatne

Da morti i jesu zaslužila si ji
su od zlata suvoga zate zotkane
ti, kak i saka moja sena
lepeji nosiš
kak i saka žena
ž nimi se ponosiš

O kak je v jeseni se lepe šare i zlatne
saki list na vetru kej da se špancera
kak i joči gda za tobum zrliju
tople, setne, zglediju i vlažne
a negda su bile tak, tak kuražne

Vu listju se veter špancera
šuška za tvojum kiklum i šepče
kej kak da bi ja šepetal za tobu
za kiklami se dekli tere sem poznal
- da ne trajale zanavek
kesne sem zoznal

MILIVOJ PAŠIČEK

Zagreb

Gda cajt još neje

Zdihavlju i zdihavlju vezda nafurene selske
babe
I nekaj hudega blazniju

Cajt još neje

A pop kak bedem tusti
Čez klimavu lesu gledi
Čelenka mu se kak lampion sveti

Cajt još neje

Brbotljiv bogec z botom pred cirkvom
Kunu železnu vruki stišče
Črni cucek z njim je došepesal

Bogec čikati bi štel
Cigaretljina si je v zube del

Cajt još neje

Na beciklinu se dečec dopeljal
I lepu pucku srameči špeha
A deca na cokodalki kričiju

Cajt još neje

Selski fiškal z velikim klobukom
I njegov baba z črleni lasi čkomečki se žuriju

Cajt još neje

Onda odnekud cinbale je čuti
I tožni zvoni zvoniju

Cajt je

Babe pri oltaru v čisle glediju
Velečasni križa držiju
Bogec i dečec, fiškal i pucka, deca i črlenolasa
Vsi se jenako Bogu moliju

MILIVOJ PAŠIČEK

Zagreb

Rad bi, oh kak rad bi

*R*ad bi šepnul ti
Vse moje velke senje
Još bi jemput zapopeval
Dok mi duša ognjem gori

Ziblju se katarinčice bele
Tak stiha baš stiha

Tak teško baš teško
Me stisla trudna samoča
I v duši me zebe
Vse dok v jutarnji zvezdi nis videl tebe

Ziblju se katarinčice bele
Tak stiha baš stiha

Kaj ti zvezda si trepeča i bleščeča
Kaj ni zorja ju ne zgasi

I još mi rouže na tebe dišiju
Gledim kak dve zvezde na vanjkušu spiju
Naša telaveč igraju i goriju

Ziblju se katarinčice bele
Tak stiha baš stiha

A potlem vsega žmehka črnina
Jel te negda zorja zaboli?
Jel još našom stezom hodiš?

Rad bi, oh kak rad bi

DENIS I ANITA PERIČIĆ

Varaždin

Domovina hmire

*D*omovina hmire, domovina hmire sama,
polno nam je v serdču srama

Domovina draga, domovina blaga,
zdehavle pod noftem vraga

I ne bu je več, ne bu domovine,
ne bu leta, sam bu zime,
kakti da je nigdar bilo neje
nigdo se ne pita gde je

Domovina hmire, domovina hmire sama,
polno nam je v serdču srama

Domovina hmire, domovina hmire sama...

IVAN PICER

Sigetec

Senje i lampaš

*L*ampaš je kakti lice deteče,
Rumen i vesel, z jokom kaj žmerka,
Ljude – leptire k sebi privleče,
Gde kmica je gosta kake šterka.

Zanihani luč na koli života
Kaj me vleče kraj grmlavoga pota
Čez kmico mi trepti tvoja lepota
Senja kaj me tera z kmičnoga kota.

Kesna sreča vre zapira vrata.
Cukori so zdavnja pocmukani.
Bože, tak malo je bilo zlata,
Kak vali odbežali so dani.

Još negda čujem kak kola zaškripljo
I žalost roku položi na mene.
Jesenski vetri vu dimnjaku hripljo
A senje se so nekam odvlačene...

ANKICA PICULEK

Zaprešić

Jutarnja meglina

*M*utna je, mirna,
juternja meglina.
Otpiram speče oči,
objela me, kak muhu paučina.
Polehkam mi se bistri.
Čez obloke gledim van,
siva meglina je i tam.
Zimskem ruhem
mrzlu zemlu pokriva.
Vrapci se v gluoče stisli,
zvoniju same čineče misli.
Brige vezdešnje, zutrašnje,
kak črne vrane kučiju v glave.
Zobleju zrnje na pozablenem štroku
v pustem polju sprebujenega jutra.
A sonce od nikud ne predira.
Larma zvana bantuje, kokot se glasi,
maček zavija, pes na vrata navira.

Dej se geni!
Oblieči nanove pohabanu opravu.
Hodi vu tu mrzlu meglinu van!
Nahrani, prinesi, pripravi,
poredi, nabavi, buš zamudila.
Zapregni se hajt, nemaš cajt.
Zbavi koj te gebira, nigdar mira.

Saki Božji dan, jene te iste.
Sake Božje jutre genem se težeše,
i se je mutneše, mrzleše, žmekšeše.
Rada bi još spala, senjala sonce
kak meglu restirava.
Praf za praf, najrajše bi
vute svoje touple, spokojne,
megline ostala.

LJUBICA PLANTIĆ

Vidovec

Živleje v par sozi

*K*akvo je? Za sakoga drugačko!
Rashajcano, razvuzdano, prefrigano, razdrieto,
prelukjano, zvozlano, napuhano, oglodano,
zakleto, bogiečko, zakrpano, napeto, sveto,
penežljivo, laktaško, gospodsko, prekletu!
Sramežljivo, prazno, gnilo, strašljivo, pusto, črvivo,
norclivo, žareče, skulavo, kričeče, ftruclivo!
Posrano, poscano, popljuvano, pobljuvano,
golo, raspupievano, mirno, raskoleno, kmično,
k rogatom, črnem vragu čuda pot slično!
Za vnoge je potšprajcano,
falingasto, srmaško, živinsko,
krvavo, seosko, mučeče, čemerno, cigansko,
tožno ili veselo, žofko ili slatko,
na kraju naviek za sakoga je prekratko!
Kakvo je got, preveč nam fletno ide,
i onda cielo v par sozi zide!

NADA POMPER

Križevci/München

Trda Zbilja

*Z*nesi svoje flake vun!
Neš zgorela.
Če se opečeš,
Saka rana zaceli.

Na jeziku Ti je več (Reč)
Kej ju pregutati nemreš,
Pozabiti takaj. Ne! Pljuvati naj!
Tak te tvoji nesu vučili.
Je, jesu rekli, teru prečkomi.
Al je tega pune dosti.
S toga ne buniš,
Kej mi nešče kak z staroga mlina šepče.
Strplen, spašen, strplen, spašen...
Mlin stoji. A v prsi te žiga.

Vu čemu je zajednički ključ?
Viza za otvaranje?
Na vulice bruji svet,
Reva se i sega gazi.
Šte mari za tvoj cvet?
A bila si tak blizu,
Koj su senje letele, do neba s tobum
Do oblaka. Kam? Pred Hižom si stala
Z rukami vu križu.
Bila je zaprta.
Z rukami vu križu, dva put.
I nišče ne otprl. I nišče ne zišel vun.
A ti z rukami vu križu, i pak gruntaš: vu čemu je ključ?

To koj za njemi trabunjaš: zutra. Zutra?
Am denes je vruće. Lupi šakom po stolu, kak oni.
Denes je več zutra.
I pak niš nesi rekla, tega se sramiš.

Naravoučenije naše matere:
Čakaj Bela, buš v nedelu jela.
Nedela je došla, Bela crkla.

ŽELJKA POSLON

Krapina

Megla

V jesenjsko jutro
Rano se zbudim
I čez oblok
Hudo gledim.

Megla, tak gusta
Odnekud se dovlekla,
Vse hiže, plote, trnace
Vse je f sivi kaput oblekla.

Zde bu ona vse dozorila.
Koruza bum mam hparjena postala.
Kostanji buju svoje rožičke otrpli
I jen po jen van zcureli,
A deca buju skakali, kričali
I fletno ih pobirali.

Tak vsake ljete
Megle lijene,
Mokre i guste,
Dopeljaju nam jesen,
Pofarbaju tranike i huste.

DARKO RAŠKAJ

Lobor

Moje rouke

*N*egda ste žmehke
nakovnji kovački
zmoučene stoučne
rastoučene nagluhe
a moljite se

Negda ste žmehke
rieči poklapajouče
kaplje htapljajouče
cajti hmirajouči
a raduost darujete

Negda ste žmehke
deteči plači
souze mrzle
souze tuople
a dare donašate

Negda ste žmehke
batuši zvuona
krštenja bijela
sprevodi črni
a miluost prosite

Negdar da ljiehke jeste
kak dani kie jesu
kak dani kie bouju
male same male počinete
si živlenju blagosti doteknete

DARKO RAŠKAJ

Lobor

Još

Još su mi persti trdi kameni
grude zlatne neobdielane
brazde nemirne žoute
njivice zmoučene komaj budne
zviezdice daljejke titrajouče

Još mi je ljice črljene
sončevem žarem opečene
po nouči žeravka žareča
h mislji i senji kipouče
mesečevouga hlada išče

Još me tiele nekak stišče
hvraža gnjete tmuri
blatna kmična soudbina
križa sake malje hvraža
puklju do cumenka slouči

Još mi rieč od ščera falji
niti jena došla niti jena prešla
nie je na suhem jeziku
h dušu rieči su se skrile
zemljica rieči ne govori

Još me tuople sonce gledí
gljibuoka merzla ilovača prizava
kaplja vina kak tak na nouga drži
a straha saki dien se več i več
od ščera do zutra same denes je

LJUBICA RIBIĆ

Varaždin

Ferdamano zavuzlana pesma

*F*erdamano zavuzlana pesma
ždere greške
hiti ih vu bezrečje
MOUČI kad rine
i rine moučeč
prek stene
Plen je
i zna da je vu njoj skriti
del neba i del mora
KRIČI v redu
i ni ga reda
kad su reči bodeče
pesma je samo pesma
kak je dete samo dete
Nebo se ne da prehodati
i zemlja nemre leteti
človek je samo komadek praha
zabit vu trdu zemlu
NE VUPA
nemre
NE ZNA
kak je nebo bilo čisto
kad njega ni još bilo
kak je more mirne
kad je nebo čisto
Človek je greška
i greška ždere reči
i pesma je vulkan
koji bruha
KRV ZEMLJE
i ždere se

A black and white photograph of crumpled paper with the text "Rihta se zima" overlaid in the center. The paper is heavily textured with various folds, creases, and shadows, creating a complex, organic pattern. The text is in a simple, white, sans-serif font, centered horizontally and vertically. The overall composition is abstract and textured.

Rihta se zima

TOMISLAV RIBIĆ

Varaždin

Vertigo I

zahrđali sem soldat vu obleki vupanja
spozableni električni harcer
folirant kaj se karta z rečima
ajngel gvardijan podrezanih kreluti
kaj senja da je človek, da je astronaut
ja sem jezušov kavboj
vu večnemu rodeu z samim seбом
šaman vu vanzahajanju z svoje kože

ti spiš i ne čutiš moje nemire
ponegda gda se zbudiš švidla ti se
prekriješ nas z tuhicom punom komušinja
i puščaš senje naj se paseju vu kuruzišču

a vrisek skriješ vu samoču duše

TOMISLAV RIBIĆ

Varaždin

Vertigo III

rekla si: ovo je hiža propuha
saku tvoju reč veter raznese svetom
šepeta hosti nemirnoj od naših senja
lampama, pijanim fticama, kubicama na
placu, staremu pilku
železničarima za šankom
bankarima f ancugima z mrenom vu očima

ftaplaju se vu krugima vode naši obrazi
zgublene ftice iščeju gnezda

rekel bi ti neku norost
iskal od tebe nemogoče
ne znam kaj je z menom

morti sem sam žejen dežda
pak vužigam male luči vu noči
pak šepetam:
tvoj sem pozoj
tvoj sem greh
tvoj sem smeh
tvoj pozabek
i se bu zjutraj za nič

sam po dvorištu bo skakal poklisli ftič

MIRJANA ROKLICER

Sesvete

Na lese

*N*aslojnila se na lesu
Kak da se
Na drugi svet otpravlja
Pak se na čas zagledela
Tam nekam daleke
Dje su se dečica na sinokuše
V kolu vrtela
I vidla je kak je lasi
Pu zraku letiju
Kak da se nigdar više
Z glavu stali neju
Nasmejala se
Kak već duge nije
Pak nazaj vu lesu pugledala
I više se nije mogla zmisлити
Jel ju je štela otpreti
Ili zapreti...

BRANKA SAKAČ

Zagreb

Plešeš z menom

Čez obluk v kmični sobiček inje gledi
Vse farbe menja
Igličasti kraluš
Na zimskomu souncu
Zapirjam oči
Plešem čez farbe vrtim se
Popevlem
Zapirjam oči
Telom i dušom
Vu bajku tog sna
Uranjam
Vune je zima
Škripi led pod teškim korakom
Tenja od sounca
Tenja od mraza
Na črnom zidu blešči
Žmireči
Vu farbam plavim i žoutim
Gledim te
Smeješ se
Plešeš z menom
Čez mraze i touge
Smeješ se
Plešeš z menom
Svojim srcem zanavek
Ti

TEREZA SALAJPAL

Koprivnica

Meditacija

Nemrem više vu meni vrišči
nemrem ni vmrti ni živeti.
Gde sem, kaj sem, kam idem?
Kam bom, gde bom, s kem bom?
Danonočno si premišlam.
Nemrem znati niti povedati.
Od senjaj se moram zbuditi i zbrojiti.
Z črne kmice, glibline i raspukline vun ziti.
Vetri čudni v moji glavi so zapuhali.
Trudno telo i srce so zdrmali.
Pospanu dušu i megleni duh so zbudili.
Skup z' vetri i z' vremenom
Življenje je nekam otišlo i prepalo.
Na čase i naokole nazaj se vrača.
Vu blede kipece, rastepeno i rastrgano.
Kak vu Dalijeve slikaj naslikano.
Od gda je sveta i veka čez se življenje,
Ništ se vu čoveku nije spremenilo.
Tak je življenje žmehko kak je i negda bilo.

SLAVICA SARKOTIĆ

Lekenik

Bil si bez imena

*B*il si tak drobni
tak čist i mehkek
kak snežek nedoteknuti
Bil si bez imena
zato kaj te ni nesu
mislili zadržati
Bil si črni
a črne cucke
malo gdo rada ima
Da si bil beli
morti bi te bili šteli
Bil si gladen i splašen
a sneg je padal kak nori
Bilo ti je zima
a sneg je bil tak sipki i topli
Okolno polnoči je prešla ralice
i još malo snega na te hitila
Do jutra sneg te je pokrila
i zdaj si bil beli
kak i se okolo
Bil si bez imena
i ostal
samo mali breščec
spod snega

SLAVICA SARKOTIĆ

Lekenik

Čez firungu

*P*omoči mi ne treba ništa
Sedni tu i z menu se pospominaj
Govorila si
A ja nesem imala čas
Domom sem se žurila
Na film, seriju, veša peglat
Gda bi k tebe dohađala
videla sem te
kak se čez firungu nalukavleš
I gda bi othađala
Takaj
Navek si nas čakala
Sad imam časa
Doma sem i na posel več ne idem
Rad bi se s tobum pospominala
Primlem za mrzlu kvaku
Posedim na kauču
Na terem si spala
Gda odem okrenem se
Nigdo ne gleda za menu
Čez firungu

ANDREJA SEDAK-BENČIĆ

Samobor

Luči se luči

Luč se luči
V tmini noćnoj
Čez otprta vrata
Čuk hući!
Zi špareta šipkof čaj krčka
Deda oko tranzistora prčka
vesti išče
da baka zna kad je vreme
spiti si leka za herca!
Tak je doktor preporučil
ih nafčil, kad vekerica stane,
najpametnejše je
okrenuti stanicu
poiskati taj glas
spikera, čitača vrlega
kaj veli:
Točno je sedam sati.
Vrijeme je za novosti!

I baka si polije tabljeticu
zi šipkovim uvarkom!
A dedek nalije koju kap kruškovače
da mu lepše
sanak dotače!

Pak skup,
uz pređenje svoje tigrice,
kraj tople pečke
utonu u sanak
čekajući novega jutra
ranoproletni sunčani danak!

ZDENKA SOKALIĆ

Sveti Ivan Zelina

Graknuti gde ne bi smela

*N*uoč prehaja,
A ja tak sameča,
Oči skloplene,
Samo je misel kipeča,
I pak treba graknuti
Tam gde ne bi smela...

ŽELJKO SPORIŠ

Zagreb

Svetlina spod vrat

*S*vakog jutra prejdem kraj njenih vrat,
tenki trag svetline veli mi da je tu.
Bog zna kaj dela?
Morti čita „Oficira s ružom“,
ili „Ptice umiru pjevajući“?
Morti gleda „Sirove strasti“
ili „Mostove okruga Medison“?
Čistam gola igra čelo?
Kuha čaj od šipka,
sladi ga z medom,
vu spavačici od svile,
ogrjena vonjem tople postele?
I dok se moja duša hrani,
na tenkoj črti svetla ispod vrat,
more biti da je samo,
pozabila vtrnuti luč!

VLADIMIR ŠENJUG

Poznanovec

Rihta se zima

*P*olehko spušča se mrak
Jesenske buoje zahajaju
Med nezmasne oblake
Z raufnikov se vliečeju dimi
Kaki gliste
Tiči se nedaju spat
Oblačine meglene tuste debele
Se loviju za zemlju kak ciste

Polja su pusta njive prazne
Zemehku ponjavu
Od meglejnja pokrite
Tu i tam si zdehneju same
Na žici vrane
Ni lačne ni site

Jesen othaja rihta se zima
Vu zraku i f tielu
Več sikut je ima
Čez zrak i čez tielo
Vliečeju fljojsi
Na vuho vrag mi šepeče
Muoj si čoveče muoj si

VLADIMIR ŠENJUG

Poznanovec

Zafučkal je veter med viejem

*Z*afučkal je veter med viejem
Tužnu melodiju
Je pustil čez trnje
Čovek
Te oličejnje življejnja
Još jeden
Prešel je
Kak da bi ze mljiekca
Obral vrnje

Ostavil je se
I pustil si mira
Za nikaj nie ga več briga
A tuljike toga
Se vljieče za njim
I čemer i buol i koštiga

Još jeden je prešel
Truden i znucan
Bez parade i rieči
Bez suzi i plača
Jer tak je to v življejnju
Male se komu duobre
Makar znad skuolki vrača

VLADIMIR ŠUK

Oroslavje

Morfejev orfejum

*N*aviek sme prisutni,
z perutima kre oče
tam gde se senja.
Morfeju se nudime z poverenjem,
brez obzirof na formalne navučeni navuk
em ponujen orarij preštimaneh oratorof.

Gda jabuke povečera
moja draga štuela bi senjati,
pak odlazi pozdraviti božicu Niktu
i poišče mesto vu Morfejevu orfejumu.

Tam bu čakala na me.
Za nju uonda tiči hmiraju popevajuči,
f trnju i šikarju,
a same Buog zna f tere reprize.
Sulejman Veličanstveni nejde f krvave harce,
on kušuje hercig harem h Istambulu
i žlabra z decom svojom
od prec liepeh materi.

Ime moje drage
dajem škribierati na zrne riže,
dek Budvu davnašnju senja na pene od
morja.
Okoli struka joj moje ruke kak brodcki šlauf,
čez kmicu dek plovime luna joj na cecu
počiva.
Znad postelje ajngeli se smijaju
vu keramičke beline,
čez zglancani glaž srcu drage vaze.

Gda do nje podriemane legnem,
za ruku ju držim,
a Morfej je naš najkesnieši domačin.
Senjali bume vse do sedme vure vjutre,
a Morfejev orfejum bil bu prec pun.

LJILJANA VUGLAČ

Ivanec

Špage

*M*efke, kak pavučina tenke,
dok sem još dete bila,
serce su mi za rodni dom
zavezale špage.
Makar nezgledne, sirotinjske
te špage su za me bile zlatne niti.
Navek nasmejone i brezboleče,
vesele i leteče,
onakve kakve some mati zna spletati.

Vsakakve škarje, serpi i kosture,
vsakakvi vetri, vode i ognji,
vskakavi ljudi,
špage su moga doma -
napinjali, rastezali,
pomalem trgali,
postiha, delec po delec rezali...

Vzalud!
Špage su to spletene od zagorskega bunta i
materine čkomine.
Nikakvi im hudiči naškoditi nemru!

MARIJA VUK

Prelog

Zdonja je to bilo

Zdonja je to bilo,
zdonja se to zgodilo,
pripoveda se več puno let,
od mojčice do moje mame
ista se čuje pripoved.

Otec je bronil,
mati su posljušali,
cela fara znola je za to.
Dok je on vu vojni bil,
njo su v zamuž doli,
ka na stora puca stola,
a on se mortni vrnul ne bi.

A sudba takva je,
pak je dečko dimo došel
kaj bi svoju Ljubu zel.

Al' je Ljuba muža mela
i već troje dece,
nišče ju ni pital,
al' je vu nji malo sreče.

Vu vreme su se shojali
dok je muž vu lovu bil,
otec je bronil
mati su posljušali,
cela fara znola je za to.

Jednoga je dneva
nekaj rane došel,
s puškom napetom
kraj je semu došel.

Otec je žalil,
mati su narekali,
cela fara znola je za to.

Zdonja je to bilo,
zdonja se to zbito,
a se vreme spremenilo ne.

IVAN GORAN ŽUNAR

Ivanec

Čavek bez hižnega broaja

Čavek bez hižnega broaja,
bez soz,
zaspal je snoačke
i nišči nie znal.

Čavek šteri živi na potu,
bez cilja,
apal je snoačke
i več nie moagel dalje.

Čavek,
Pandorina škatulja senj,
šteri pre il' poakle v ljuft vujdu,
jer nie ga temelja da se ad njih napravi hiža.

Čavek,
spater se na kamade;
v praznine njegve notrine
gari some agenjek nade
šteri ga vlieče,
pamujne,
napre...

